

Hồi 3

Thăm Tra Nội Gian

S

ắc mặt Tống Thiên Hành hơi tối lại:

- Thiên Hành nhớ rồi, thành chủ bảo trọng, Thiên Hành cáo từ.

Cúi thấp người thi lễ, dặt tay Hồ nhi đi ra khỏi cửa, chợt như nhớ ra điều gì, Tống Thiên Hành dừng bước quay lại nghiêm mặt nhìn Kim trưởng lão đi theo tiến nói:

- Kim lão tiên bối, tất cả sự việc xảy ra ở quý bảo ngày hôm nay, xin dặn dò quý thuộc hạ đừng để tiện danh truyền ra ngoài có được không?

Kim trưởng lão hơi ngẩn người, lão không biết Tống Thiên Hành dặn như vậy là có ý gì khác hay chỉ vì giữ thể diện cho Thúy Hoa Thành, nhưng đứng về phía Thúy Hoa Thành mà nói, lão sẵn lòng tiếp nhận ý kiến này, nên vội vàng đáp lời:

- Được, được, lão khiêu tuân lệnh.

Tống Thiên Hành thần sắc chợt nghiêm nghị nói:

- Lão tiên bối xin lưu bộ, Tống Thiên Hành cáo từ.

Ôm quyền thi lễ, xong kéo Hồ nhi phóng mình lên Bạch Long cầu, một mã tải hai người, hoa tuyết tung theo vó ngựa phi như bay.

Tống Thiên Hành sau khi rời khỏi Thúy Hoa Thành, trong lòng chàng nữa nhẹ nhõm nữa như nặng nề. Nhưng thật tình mà nói, phần nặng nề nhiều hơn phần nhẹ nhõm.

Phần nhẹ nhõm ấy là nỗi hăm oan, niềm khuất nhục mười năm nay giờ đã được cởi bỏ, đồng thời tiện đó chặn đứng mưu đồ phản loạn của Trình Hoài, chàng tuy không còn là người của Thúy Hoa Thành, nhưng không thể không hưởng lây niềm vui của mọi người.

Còn phần nặng nề chính là việc không tìm thấy tung tích của Từ thái phu nhân, mục đích chính của chuyến đi này là cứu cho bằng được thân mẫu của cố hữu Từ Quân Lượng, nhưng bây giờ sự thật đã chứng minh Từ thái phu nhân không phải do Thúy Hoa Thành bắt giữ.

Vậy thì ai đã bắt cóc Từ thái phu nhân?

Tại sao lại muốn giá họa cho Thúy Hoa Thành?

Chúng bắt cóc Từ thái phu nhân với mục đích gì?

Theo thường tình mà luận, kẻ bắt cóc Từ thái phu nhân với kẻ sát hại Từ Quân Lượng là một, nhưng đã giết người rồi, còn giam giữ con tin làm chi?

Hơn nữa, với bản lĩnh của Thần Cơ Tú Sĩ Từ Quân Lượng, Tống Thiên Hành biết rõ hơn ai hết, nếu nói đơn đấu, trong võ lâm kẻ có thể sát hại được Từ quân hiếm như sừng lân, vượt phụng, như vậy việc sinh tử của Từ Quân Lượng phải chăng bên trong còn có ẩn tình?

Điều khiến cho chàng khó hiểu hơn hết là Thần Cơ Tú Sĩ Từ Quân Lượng vì sao lại lấy tên giả Hà Hứa Trọng Lương đầu thân vào Kim Thang Bảo trong ba năm trường mà không báo cho chàng lấy một tiếng?

Hàng loạt những nghi vấn này, chàng định chắc sau khi về đến Kim Thang Bảo mới có thể lấy thêm chút ít tư liệu để lý giải. Cước trình của Bạch Long câu cực nhanh, hoàng hôn hôm ấy đã đến Kim Lăng.

Tống Thiên Hành nguyên định tìm một khách điểm dừng chân nghỉ ngơi sau đó mới lên đường đi Kim Thang Bảo, nhưng chợt nhớ đến Thiết Ký tiền trang là một trong hai đại nghiệp của Kim Thang Bảo, tất tin tức linh thông, hơn nữa chàng vừa nhậm chức tổng quản cũng nên nhân cơ hội này hiểu thêm về thực trong bảo. Thế là chàng thay đổi kế hoạch, phóng ngựa đến Thiết Ký tiền trang.

Chưởng quỹ của Thiết Ký tiền trang Mao Tử Kỳ đối với sư huynh đệ Tống Thiên Hành rất cung kính, dùng lễ trọng tiếp đãi, đồng thời dọn dẹp Tịnh lâu duy nhất dành tiếp đãi quý khách cho chàng ngụ để tỏ lòng kính nể.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa, Mao chưởng quỹ cung kính bồi tiếp hai huynh đệ chàng dùng bữa tối. Trong lúc dùng bữa, Mao chưởng quỹ mang tình hình làm ăn của tiền trang báo cáo sơ lược để Tống Thiên Hành được rõ.

Nhưng điều khiến Tống Thiên Hành hơi thất vọng là phía Kim Thang Bảo không có tin tức gì truyền đến.

Lúc Mao chưởng quỹ cáo từ thối lui thì nơi nơi đã lên đèn.

Tống Thiên Hành dặn dò Hồ nhi nghỉ ngơi sớm, bỗng đâu dưới Tịnh lâu đã nghe một giọng nói đầy uy quyền:

- Mao chưởng quỹ, bảo chủ đã đến đây sao?

Giọng Mao Tử Kỳ nhỏ nhẹ:

- Bảo chủ chưa đến.

Giọng nói uy nghiêm kia hỏi tiếp:

- Như vậy ai đang ngụ trên Tịnh lâu?

Giọng Mao Tử Kỳ vẫn một mực giữ lễ:

- Ấy là bản bảo tân nhiệm tổng quản, Tống tiên sinh.

Giọng nói kia chợt chuyển sang ngạc nhiên một cách cố ý, mang vẻ châm chọc:

- Ô, thì ra là tên từng lòn tròn thiên hạ, chui lỗ chó mà đi, Hảo Hảo tiên sinh Tống Thiên Hành...

Mao Tử Kỳ vội vàng sợ hãi ngắt lời đối phương:

- Chu tổng tuần kiểm...

Giọng của Chu tổng tuần kiểm tiếp lời:

- Không lẽ ta nói sai hay sao?

Mao Tử Kỳ hạ thấp giọng nói:

- Chu tổng tuần kiểm đừng quên cả hai ta đều là thuộc hạ của người...

Chu tổng tuần kiểm ngược lại cao giọng quát:

- Hạng như hần mà cũng đứng làm thượng ty của Chu Đại Cương này, nói cho người biết, Mao Tử Kỳ người sợ hần chứ ta không coi hần vào đâu. Chu Đại Cương này thà không nhận chức tổng tuần kiểm chứ quyết không chịu để tên thất phu lòn tròn sai khiến.

Hồ nhi ở trên lầu vút đứng dậy thế như mãnh hổ, nhưng Tống Thiên Hành đã kịp ấn vai hấn xuống, mỉm cười kè tai nói nhỏ mấy câu, sau đó thư thả cất bước đến bên cửa sổ nhìn xuống.

Trên bậc thềm chỗ bước vào Tịnh lâu có hơn cả bốn người, một tên tiểu tốt xách đèn, một thiếu phụ kiều diễm, một tên cầm bào đại hán thân hình cao lớn, tuổi độ tứ tuần, mặt đỏ tía tai, bên cánh mũi trái có một nốt ruồi đen to tướng, người còn lại là Mao Tử Kỳ vẻ mặt lo lắng không biết phải xử trí thế nào cho ổn thỏa.

Cầm bào đại hán vẫn nói thao thao bất tuyệt:

- ... Hừ! Thảo nào lúc trưa ta đến đây thấy người chuẩn bị Tịnh lâu, người cứ một điều bảo quy hai điều bảo quy, thì ra người dành chỗ cho tân tổng quản vang danh thiện hạ...

Mao Tử Kỳ lính quỳnh ngắt lời:

- Tổng tuần kiểm, xin nghe thuộc hạ...

Chu Đại Cương cười lạnh ngắt lời:

- Chu Đại Cương từ khi nhậm chức tổng tuần kiểm bản bảo tới giờ, bước chân đến đâu đều được người của bản bảo tiếp rước chu đáo, chỉ có một mình Mao chưởng quỹ người, cần tiền tiền không có, cần một hoa cô nương cũng phải đích thân ta đi tìm, hừ, bây giờ hoa cô nương đã tìm về rồi, ta lấy thân phận tổng tuần kiểm ra lệnh cho người lập tức dọn Tịnh lâu cho ta.

Mao Tử Kỳ nhượng cao đôi mày kiếm, nhưng khẩu khí vẫn giữ phận kẻ dưới đối với người trên:

- Tổng tuần kiểm có thể hạ được lệnh như vậy, nhưng thuộc hạ không đủ gan để chấp hành.

Chu Đại Cương trầm giọng quát:

- Mao Tử Kỳ, người dám cả gan kháng lệnh!

Mao Tử Kỳ cũng không nhịn hỏi lại:

- Thuộc hạ xin hỏi tổng tuần kiểm, theo cơ cấu của bản bảo thì tổng tuần kiểm lớn hay tổng quản lớn?

Chu Đại Cương cười lạnh nói:

- Mao Tử Kỳ, người đừng hòng chụm mũi ta, Chu Đại Cương này không thừa nhận hấn là tổng quản...

Mao Tử Kỳ nói:

- Xin tổng tuần kiểm đừng quên Tống tiên sinh do bảo chủ đích thân mời đến nhậm chức tổng quản.

Đôi mày rậm của Chu Đại Cương xéch ngược:

- Cho dù bảo chủ có mặt ở đây, Chu Đại Cương này vẫn không thể nói khác hơn.

Hơi dừng một chút, giọng nói hấn trở nên dữ tợn:

- Mao Tử Kỳ, người có đi bảo hấn nhượng Tịnh lâu lại hay không?

Thần thái Mao Tử Kỳ vẫn ngang nhiên:

- Chưa kể đến địa vị tổng quản, chỉ nội Kim lệnh của bảo chủ, Mao Tử Kỳ cũng không

dám ngang nhiên phạm thượng.

Chu Đại Cương cười lạnh luôn miệng:

- Được, người giỏi, không dám đi, ta tự đi vậy, đuổi xong tên thất phu lòn trôn ấy rồi sẽ thanh toán người sau.

Vừa nói hần vừa sải bước đi lên tam cấp.

Bóng người loáng qua trước mắt, tiếp theo là giọng nói sang sảng:

- Không dám phiền ngọc giá tổng tuần kiểm, Tống Thiên Hành tự động xuống hầu.

Tống Thiên Hành dáng như ngọc trụ, tiêu sái xuất trần, đã đứng sừng sững trước mặt Chu Đại Cương.

Kẻ coi trời bằng vung như Chu Đại Cương mà cũng bị uy lực vô hình của Tống Thiên Hành làm khiếp hãi, bất giác thối lui ba bước, thoáng ngẩn người rồi nhanh chóng định thần, trầm giọng hỏi:

- Người là kẻ vang danh thiên hạ, Hảo Hảo tiên sinh Tống Thiên Hành?

Tống Thiên Hành khẽ nhếch mép cười:

- Không sai, cũng chính là Kim Thang Bảo nhất nhân chi hạ vạn nhân chi thượng (dưới một người, trên vạn người), tổng quản Tống Thiên Hành.

Chu Đại Cương cười lạnh nói:

- Chỉ bằng vào lịch sử vinh quang của người ngày trước?

Cánh tay trái vòng ngang eo mỹ phụ, phất mạnh ống tay áo phải, quát lớn:

- Xéo ra, bản tọa không có thời giờ phí lời với hạng thất phu lòn trôn như người.

Tống Thiên Hành bất giác bước xéo vào một bước, nhưng chàng bước tránh ra không phải là do bị khiếp sợ bởi thần uy của đối phương mà là tránh khỏi luồng hơi rượu khiến người ngửi phải không khỏi buồn nôn phả ra từ Chu Đại Cương.

Chu Đại Cương cười ngạo nghễ, tay ôm eo mỹ phụ định cất bước...

Đôi mày kiếm của Tống Thiên Hành dựng ngược quát:

- Đứng lại!

Tiếng quát tuy oai nghiêm, lọt vào tai Mao Tử Kỳ chẳng thấy có điều chi khác lạ, nhưng bên tai Chu Đại Cương nghe chẳng khác nào tiếng sấm giữa lưng trời, thân tâm chấn động, bất giác hai chân như treo đá đứng chết trân.

Gương mặt Tống Thiên Hành như được bao phủ bởi lớp sương lạnh, mục quang như điện, cười lạnh nói:

- Không ngờ Kim Thang Bảo lại nuôi dưỡng loại tổng tuần kiểm không biết tôn ty, bại tâm thất đức như vậy, thảo nào danh bản bảo như nước dưới mặt trời, ngày càng lụn bại.

Gương mặt vốn đỏ gay vì rượu của Chu Đại Cương giờ biến thành tím bầm, đẩy mỹ phụ trong vòng tay sang một bên, nghiêng răng quát:

- Thất phu vô sỉ, hạng như người cũng đòi giáo huấn người?

Tiến tới một bước áp sát Tống Thiên Hành, “ào” một chưởng nhắm ngay ngực chàng kích tới.

Quái lạ!

Kẻ bị đánh Tống Thiên Hành đứng yên bất động, gương mặt vẫn giữ một nụ cười châm chọc thường xuyên, an nhàn như không, vẫn đứng sừng sững chỗ cũ, ngược lại, Chu Đại Cương, kẻ đánh người lại bị lực phản chân văng xa hơn trượng, té chống vó lên trời.

Lúc này không những đương sự Chu Đại Cương kinh hãi thất thần, mà đến cả Mao Tử Kỳ đứng bên ngoài cũng nhìn lé mắt.

Dưới mắt Mao Tử Kỳ, Chu Đại Cương là một trong số ít cao thủ võ công chỉ dưới Tứ Tinh hộ pháp, một chưởng đánh ra trong lúc nổi giận như vậy, ít ra cũng vận đến bảy tám thành công lực, với nội công của Chu Đại Cương, một chưởng với bảy tám thành công lực của hắn dù tường đồng vách sắt ít nào cũng phải lưu lại chút vết tích, nhưng sự thực bày ra trước mắt vượt quá trí tưởng tượng của hắn, như vậy công lực của chàng thanh niên Tống Thiên Hành này không biết cao đến bậc nào?

Tâm niệm của Chu Đại Cương, Mao Tử Kỳ hai người chưa dứt, giọng nói sang sảng của Tống Thiên Hành đã vang lên:

- Tống Thiên Hành tuy chẳng chút công lao, lại ở chức vị cao khiến thuộc hạ bất phục, xem ra hôm nay phải lập đại công mới được.

Hơi dừng lời, sắc mặt lạnh xuống, trầm giọng quát:

- Ty Hình nghe lệnh!

Một tên kinh trang trắng hán ứng tiếng bước ra, cung thân hướng về Tống Thiên Hành hành lễ nói:

- Tệ chức bốn bảo Ty hình Vi Kim Lập tham kiến tổng quản.

Phía bên kia Hổ nhi mặt cười rạng rỡ đứng cách đó năm sáu trượng, sau lưng một hàng bốn tên kinh trang trắng hán tay lăm lăm đao.

A, thì ra lúc nãy trên Tịnh lâu Tống Thiên Hành kê vai nói nhỏ là dặn Hổ nhi đi kêu Ty hình của Thiết Ký tiền trang đến.

Tống Thiên Hành mặt lạnh như tuyết, giọng tợ thu phong:

- Vi ty hình, bản bảo bảo quy, đối với kẻ sa đọa tửu sắc, tự nhục thân mình, trị tội thế nào?

Vi Kim Lập ứng tiếng đáp ngay:

- Phạt trượng một trăm hèo, trục xuất khỏi bảo!

Đôi mày kiếm của Tống Thiên Hành nhướng cao:

- Còn lạm dụng chức quyền, công nhiên nhận hối lộ?

Giọng của Vi Kim Lập ngắn gọn, lạnh lùng:

- Tử hình!

Tống Thiên Hành tiếp lời:

- Mục vô tôn trưởng, công nhiên phạm thượng thì sao?

Vi Kim Lập vẫn ngắn gọn dứt khoát:

- Lãng trì!

Tống Thiên Hành khoát tay nói:

- Vi ty hình tạm thời lui ra!

Vi Kim Lập cung thân hành lễ, lui ra đứng bên cạnh Hồ nhi.

Tổng Thiên Hành ngưng mục quang lạnh như điện nhìn Chu Đại Cương cất giọng lạnh nói:

- Chu Đại Cương ở bản bảo người chức cao quyền trọng, quen được người người cúi đầu bợ đỡ, rượu thịt làm mờ lý trí, sớm quên hết bảo quy, nên bản tọa đặc biệt mời Vi ty hình đọc lên những tội người đã phạm cho nghe, bây giờ người còn có gì muốn nói nữa không?

Sát khí bốc lên mờ cả gương mặt tím vì giận của Chu Đại Cương, hung quang lóe lên từ đôi mắt, gầm lớn:

- Đồ thất phu, quân lòn tròn, lấy binh khí ra!

“Soạt” một tiếng, thanh kiếm tỏa hàn quang xanh lè đã xuất khỏi vỏ, mắt trừng nhìn Tổng Thiên Hành chờ đợi.

Rõ là giận mất khôn, hấn thật sự quên mất sự việc vừa xảy ra một thoáng trước đây, đồng thời định mặc kệ tất cả, liều một phen sống chết.

Tay này, vị cao quyền trọng, công lực cao thâm, chỗ dựa vững vàng, nên đã quen thói mục hạ vô nhân, muốn trời được trời, muốn đất được đất, kể cả bảo chủ thường ngày cũng phải nhượng hấn vài phần.

Ngày hôm nay du hành tuần sát đến Kim Lăng, Mao Tử Kỳ đã sớm có thái độ cương trình bất tòng, nguyên nộ hỏa đã tích đầy trong bụng, đến khi ra ngoài uống đủ rượu, mang thêm một kỷ nữ trở lại, thấy Mao Tử Kỳ một điều bảo quy hai điều bảo quy không chịu dọn Tịnh lâu cho hấn nghỉ, thì ra tân nhiệm tổng quản đã có mặt trong Tịnh lâu, mà vị tân tổng quản này là kẻ mà cả giang hồ không ai coi ra gì, nổi tiếng “thất phu lòn tròn” thiên hạ, thật là đổ dầu vào lửa, lúc này lại bị thêm một vết đau đớn do tên “thất phu lòn tròn” gây nên, với tính tình của Chu tổng tuần kiểm thường ngày, một vết như vậy đã vô phương kiềm chế, hà huống lại gặp phải ngay trong ngày hôm nay!

Nhưng gió gấp lại gặp phải sóng chậm, Chu Đại Cương bên này hùng hổ như cọp sống chuồn, định lập tức nuốt chửng đối phương, ngược lại bên kia, Tổng Thiên Hành tựa như thanh thoi chí cực, khế nhếch mép cười chậm rãi nói:

- Đối phó với đồ giá áo túi cơm này mà cần đến binh khí thì Tổng Thiên Hành làm sao đủ tử cách đảm nhận chức tổng quản của Kim Thang Bảo.

Cuồng ngạo! Khắc bạc! Càng nghe càng khiến người ta tức đến trào máu họng.

Nhưng Chu Đại Cương quả không phải kẻ tầm thường, không những không tức ngược lại vững như Thái Sơn, chấp kiếm ngưng thần chờ đợi.

Tổng Thiên Hành lại nhếch mép như cười mà không cười, nói:

- Ủm, khá lắm, trông dáng điệu người lúc này rất giống nhất phái danh gia.

Hơi dừng lại một chút rồi tiếp:

- Chu Đại Cương ta biết người chưa thấy quan tài thì chưa rơi lệ, chưa đến Tây thiên chưa bỏ cuộc, tất phải phiền Tổng Thiên Hành ta động thủ chế phục, có điều cũng nên khuyên cáo người nên tự trói mình thì hơn!

Chu Đại Cương giọng lạnh như băng:

- Tống Thiên Hành! Không cần phí lời thêm!

Tống Thiên Hành cười nói:

- Xong rồi, xong rồi, tiến chiêu đi, Tống Thiên Hành nhường trước ba chiêu...

Chu Đại Cương hừ lạnh:

- Thất phu muốn chết!

Kiểm ảnh theo sau lời nói chớp động, một chiêu “Xuân Vân Tác Triển” một vầng kiếm quang trùm xuống đầu Tống Thiên Hành.

Quả không hổ với chức vị tổng tuần kiểm của Kim Thang Bảo, chỉ với một chiêu cực kỳ tầm thường “Xuân Vân Tác Triển”, nhưng dưới tay của tổng tuần kiểm lại tạo được oai lực khiến người ta không khỏi khiếp đảm tán hồn.

Thân hình Tống Thiên Hành loáng cái đã xuất hiện sau lưng Chu Đại Cương, miệng không ngừng cất giọng sang sảng nói:

- Chiêu thức loại này không được đâu, phải dùng đến võ công đặc ý nhất mới được...

Lời nói chưa dứt đã thấy hàn quang chớp động, mang theo kinh lực như núi đổ đá thích tới trước ngực.

Tống Thiên Hành lại cười nhẹ nói:

- Ủm, như vậy mới khá hơn một chút ít... Ừa, Tống Thiên Hành ở bên này, đừng đánh nhầm như vậy...

Ba chiêu đã sử hết hai, đến một chéo áo của Tống Thiên Hành cũng không chạm được, Chu Đại Cương không khỏi mưu tính độc kế.

Tống Thiên Hành đang nói cười như không, vừa dùng thân pháp tuyệt thế tránh qua một chiêu lợi hại vô cùng...

Một vầng kiếm ảnh xanh lè trùm chu vi hơn trượng đã theo sát bóng hình Tống Thiên Hành chụp xuống.

Tống Thiên Hành buột miệng kêu lên:

- Hảo kiếm pháp!

Nhưng khi tiếng nói vừa thoát ra cửa miệng, thân hình đã như u linh chớp động, thì vầng sáng xanh đột ngột biến thành một sợi chỉ màu sáng xanh chắn mất hướng bóng Tống Thiên Hành vừa lách đi.

Biến cố xảy ra ngoài sức tưởng tượng mọi người, thân hình Tống Thiên Hành đã lách đi rồi, trong lúc đột ngột như vậy đương nhiên không thể nuốt lời xuất thủ kháng cự, trước tình cảnh này xem ra vị tân nhiệm tổng quản Kim Thang Bảo khó thoát khỏi lưỡi kiếm vô tình.

Nhưng phàm người phi thường tất có bản lãnh phi thường, Tống Thiên Hành thoáng lạng người, nhưng chỉ một thoáng qua, thân hình đã ngã bổ tới trước tránh được kiếm ảnh trong đường tơ kẽ tóc, đồng thời mũi chân trái làm trụ, lợi dụng sức đẩy của cùi chỏ phải, thân hình quay tít như con vục lướt là trên mặt đất ra xa hơn năm trượng mới cất người đứng thẳng dậy.

Lách người, ngã bổ, xoay người, lướt đi, đứng dậy, năm động tác tất cả tựa như chỉ bằng cái nháy mắt, pha biểu diễn kinh hiểm vô cùng nhưng cũng chứng tỏ thân pháp tuyệt luân.

Chu Đại Cương trong lúc nổi giận, hỏ người sử một chiêu quỷ thần cũng ớn lạnh, chắc mẩm đối phương trong khi xem thường tuyệt nghệ của mình sẽ không sao thoát khỏi táng mạng dưới kiếm, hay ít ra cũng bị trọng thương, nào hay kết quả bị đối phương tránh được, bởi vậy trong lúc nhất thời, hấn đứng ngẩn ngơ xuất thần, quên mất tiếp tục tiến chiêu công địch.

Tống Thiên Hành lúc vừa cất người đứng dậy, trên gương mặt thoáng hiện nét kinh dị, nhưng nét kinh dị ấy nhanh như chớp thoáng qua rồi biến mất, thay vào đó là một nét hưng phấn không sao tả xiết, trong đôi mắt lóng lánh của chàng phát ra hai luồng dị quang khiến người khó hiểu, chàng quay sang Hổ nhi dùng phép truyền âm nhập mật nói:

- Sư đệ, mau trở lên Tịnh lâu, sau khi ngu huynh bắt Chu Đại Cương, chú ý theo dõi bất kỳ người nào từ bản trang lên ra ngoài, nhớ kỹ! chỉ được theo dõi, không được đả thảo kinh xà.

Hổ nhi thoáng hiện nét khó hiểu, nhưng chỉ gật nhẹ, rồi lẳng lặng đi lên Tịnh lâu.

Tống Thiên Hành chú mục nhìn Chu Đại Cương nói:

- Chu Đại Cương, không ngờ kiếm pháp của người cao minh dường ấy, lúc nay ta hơi hối hận vì lời nói không cần đến binh khí lúc nãy.

Chu Đại Cương cũng nhìn xoáy vào mặt Tống Thiên Hành, từ từ cất bước tiến tới, miệng lạnh lùng nói:

- Bây giờ dùng đến binh khí cũng chưa muộn, không lẽ loại người như người mà cũng biết nhục nữa sao?

Tống Thiên Hành cũng chậm rãi tiến lên, song phương đứng đối mặt nhau cách chừng tám thước, mới khẽ nhếch mép nói:

- Tống Thiên Hành là người nào, không lẽ nói rồi lại nuốt lời sao?

Chu Đại Cương đã hai lần lãnh giáo công lực cao thâm, mặc trặc và thân pháp siêu tuyệt của đối phương, miệng tuy nói tốt như vậy, nhưng trong lòng lại sợ Tống Thiên Hành dụng đến binh khí, giờ nghe nói vậy không khỏi mừng thầm, nhưng vẫn chưa hoàn toàn yên tâm, liền giả giọng khích tướng nói:

- Sinh mệnh quan trọng hơn hư danh, để khỏi hối hận về sau, ta khuyên người tốt nhất nên lấy binh khí ra!

Tống Thiên Hành chợt phá cười ha hả:

- Chu Đại Cương, Tống Thiên Hành này đã nói không dùng binh khí là không dùng binh khí, khỏi cần dùng lời khích tướng, cứ việc yên tâm, có điều...

Hơi dừng lời một chút, tiếp lời:

- ... ta cảnh cáo người, ba chiêu tương nhượng đã hết, trong lúc giao thủ, không phải nhẹ nhàng như lúc nãy nữa, tốt nhất nên giở chiêu thức đặc ý nhất ra để khỏi hối hận không kịp.

Chu Đại Cương cười lạnh:

- Thất phu chớ phí lời, cẩn thận cầu mệnh của người khó giữ!

Dứt lời ánh kiếm lại chớp động, nhẹ nhàng nhắm Đan điền Tống Thiên Hành thích tới.

Kiểm thế vừa chậm rãi, vừa mềm mại không thấy có chút uy lực nào, cổ tay cầm kiếm

cũng không chút chuyển động, nhưng mũi kiếm đã vạch thành năm đóa hoa sen xanh màu thép.

Mao Tử Kỳ đứng bên ngoài cũng là đại hành gia, nhưng không biết chút gì về lại lịch cũng như tên gọi của kiếm chiêu. Có điều trực giác báo với hắn, nếu đứng ngay vị trí của Tống Thiên Hành thì hắn không những vô phương hóa giải mà đến lách người tránh né cũng không kịp, quả là vô phương đào mạng, thúc thủ chờ chết.

Tống Thiên Hành chú mục nhìn kiếm chiêu của đối phương tựa như đã chứng thực được điều nghi ngờ trong lòng, bất giác gương mặt thoáng hiện một nét cười, mục quang phát ra ánh sáng lạ lùng, những mây kêu lên:

- Hảo kiếm pháp, “Liên Đài Cửu Phẩm” tái xuất giang hồ, Tống Thiên Hành quả có nhân phúc...

Chu Đại Cương nghe đối phương mở miệng đã gọi trúng ngay tên của kiếm pháp của mình sử dụng bất giác chấn động thân tâm, thế kiếm từ từ công tới cũng theo đó bất giác hơi dừng lại, Tống Thiên Hành cười nhạt nói:

- Đáng tiếc công lực quá kém, chỉ có thể tạo thành năm đóa hoa sen...

Chu Đại Cương nghiêng răng hét:

- Thất phu lòn tròn, cho người nếm mùi năm đóa hoa sen.

Chân lực gia tăng, năm đóa hoa sen nhanh như điện vẽ một đường xanh lè kích tới đầu mình của Tống Thiên Hành.

Tống Thiên Hành cất tiếng cười cuồng ngạo, hữu thủ nhanh như chớp chọc thẳng vào giữa đám kiếm ảnh, chỉ nghe mấy tiếng “keng, keng, keng” giòn tan, mấy đóa hoa sen biến mất, Chu Đại Cương thân hình như tượng sáp chết đứng giữa đường trường, thanh bảo kiếm trong chỉ còn trơ lại cán kiếm.

Tống Thiên Hành nhìn gương mặt nhăn nhó giận dữ, mắt xạ hung quang nhưng thân hình cứng đờ do bị điểm huyết của Chu Đại Cương cười nhẹ nói:

- Chu Đại Cương, đa tạ người đã coi trọng Tống Thiên Hành, đã chọn chiêu thế uy lực nhất trong pho kiếm pháp quán tuyệt kim cổ đối phó ta, kẻ gieo nhân ắt có ngày gặt quả, lúc này ta cũng không làm khó dễ người, chờ đến trước mặt bảo chủ sẽ quyết định sinh tử của người.

Dừng lại một chút, quay sang Mao Tử Kỳ nói:

- Mao huynh, lấy dây trói Chu Đại Cương lại, tạm thời để trên phòng bản tọa, chờ lát nữa còn vài lời muốn hỏi hắn.

Quay sang chỉ thiếu phụ tiếp:

- Còn vị... vị cô nương này cũng giữ lại, khi chưa có lệnh không được tự tiện thả ra.

Mao Tử Kỳ cúi đầu lãnh mạng, Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Bắt đầu từ giờ phút này, toàn thể thuộc hạ của bản tọa nghiêm cấm ra ngoài, đồng thời lập tức điểm danh...

Tiếp theo chàng dùng chân khí truyền âm nói:

- Xin đặc biệt lưu ý trong vòng một thời thân trở lại đây có kẻ nào bỏ ra ngoài không, nếu

có lập tức mật báo bản tọa rõ.

Mao Tử Kỳ lập tức cung thân lui ra, lúc này Vi Kim Lập đã dùng dây gân bò trói gô Chu Đại Cương lại, đang đứng nghiêm chờ lệnh.

Tống Thiên Hành tiếp lời:

- Vi ty hình mang Chu Đại Cương để trên phòng của bản tòa.

Dứt lời quay người đi lên Tịnh lâu, Vi Kim Lập cũng xách Chu Đại Cương nổi gót theo sau.

Sau khi lên đến tịnh thất của Tống Thiên Hành, Vi Kim Lập thỉnh thị xem còn nhiệm vụ gì nữa không rồi mới cung thân cái lui.

Tống Thiên Hành ngồi sâu trong ghế Thái sư nhìn xoáy vào Chu Đại Cương bị trói gô nằm dưới đất, đôi mày kiếm nhíu chặt thật lâu không nói tiếng nào.

Chu Đại Cương cũng trừng mắt nhìn không hừ lấy một tiếng.

Một lúc sau Mao Tử Kỳ gõ cửa bước vào, hướng về Tống Thiên Hành cung thân báo cáo:

- Bẩm tổng quản, nhân số toàn trang đã điểm danh, chỉ có một mình Ty trang Lâm Tu Diễn ra ngoài.

Tống Thiên Hành búng nhẹ tay giải huyệt cho Chu Đại Cương đồng thời ra hiệu cho Mao Tử Kỳ ngồi xuống, sau đó mới mỉm cười hỏi:

- Lâm ty trang ra ngoài lúc nào?

Mao Tử Kỳ đáp:

- Khoảng sau khi Chu tổng tuần kiểm bị bắt không lâu.

Trong ánh mắt Tống Thiên Hành thoáng lóe dị quang, nói:

- Thời gian không tính sai chứ?

Mao Tử Kỳ quả quyết:

- Quyết chẳng sai được!

Tống Thiên Hành cười nhẹ, đột ngột thay đổi đề tài:

- Mao huynh đến bản bảo bao lâu rồi?

Mao Tử Kỳ hơi ngơ ngác nhưng giọng vẫn giữ lễ:

- Thuộc hạ đến bản bảo mới được nửa năm.

Tống Thiên Hành hỏi tiếp:

- Vừa vào bản bảo đã tiếp nhận chức vị này?

Mao Tử Kỳ đáp gọn:

- Phải!

Tống Thiên Hành nhìn sâu vào mắt Mao Tử Kỳ:

- Mao huynh trước kia có quen biết Chu Đại Cương?

Mao Tử Kỳ cúi đầu:

- Hồi bẩm tổng quản, đây là lần đầu tiên thuộc hạ giáp mặt Chu Đại Cương.

Tống Thiên Hành vẫn điềm nhiên hỏi tiếp:

- Như vậy đối với lai lịch của Chu Đại Cương cùng quan hệ giữa Chu Đại Cương với bảo chủ chắc Mao huynh cũng không được rõ lắm?

Mao Tử Kỳ gật đầu:

- Thừa phải, về lai lịch của Chu Đại Cương thuộc hạ không rõ lắm, nhưng quan hệ với bảo chủ thì có nghe nói sơ.

Tống Thiên Hành cười nhẹ đỡ lời:

- Mao huynh cứ nói!

Mao Tử Kỳ hơi trầm ngâm nói:

- Nghe đâu Chu Đại Cương là biểu đệ của bảo chủ nguyên phối phu nhân.

Một tiếng hú thanh tao từ xa xa truyền lại cắt đứt lời Mao Tử Kỳ.

Tống Thiên Hành nghe tiếng hú lập tức nhận ra tín hiệu cầu viện của Hổ nhi, bất giác thần sắc biến đổi, tâm niệm chuyển động.

Hổ nhi tuy được chàng thay sư phụ truyền nghệ, nhưng đã học được hết chân truyền của chàng, chỉ còn thiếu phần hỏa hầu với lịch duyệt giang hồ mà thôi. Lúc chàng giao nhiệm vụ đã dặn đi dặn lại chỉ được theo dõi hành tung, không được động thủ, để tránh rút mây động rừng.

Lúc này xem ra hành tung Hổ nhi đã bại lộ, mà còn bị bức đến phát tín hiệu cứu viện, đủ thấy Hổ nhi bất tuân dụ lệnh, tự lộ hình tích đồng thời chứng tỏ thế địch mạnh mẽ, thật khiến chàng bất an.

Giờ đây chàng chỉ có một người, nếu đi cứu viện Hổ nhi thì ngại Chu Đại Cương bị người thừa cơ cứu đi. Trước mắt Chu Đại Cương bất luận đối với chàng, với Kim Thang Bảo, hay đại cục võ lâm đều là một nhân chứng cực kỳ quan trọng dù thế nào cũng không thể để đối phương cướp đi, như vậy phải làm sao? Không lẽ mang theo Chu Đại Cương đi cứu viện Hổ nhi? Hay bỏ mặc Hổ nhi để cho người hạ độc thủ? Không, cả hai đường đều không nên.

Chàng mới vào Kim Thang Bảo, tình hình nội bộ chưa thể nói là nắm rõ, trước mắt trong Thiết Ký tiền trang, dường như chỉ có mỗi một mình Mao Tử Kỳ là có thể tín nhiệm được, nhưng tri nhân tri diện bất tri tâm, cho dù với sự miễn cảm của chàng, cộng thêm những sự việc phát sinh lúc này có thể khẳng định Mao Tử Kỳ quyết không thể là nội gian tiềm phục trong Kim Thang Bảo, nhưng mang một nhân chứng quan trọng như Chu Đại Cương giao cho hắn, không thể không tính đến điều vạn nhất có thể xảy ra...

Những điều này nói ra có vẻ dài dòng nhưng diễn ra trong tâm Tống Thiên Hành chẳng qua là một sát na mà thôi.

Việc gấp như lửa cháy nhà, không thể không ra một quyết định dứt khoát.

Chàng nhìn thẳng vào mắt Mao Tử Kỳ đột ngột hỏi:

- Mao huynh có thể được xem là tâm phúc của bảo chủ không?

Mao Tử Kỳ thoáng lộ vẻ lúng túng:

- Không, thuộc hạ do tiền nhiệm tổng quản tiến cử...

Tống Thiên Hành nghe nói Mao Tử Kỳ là người thân tín của bạn thiết Từ Quân Lượng bất giác như cắt được gánh nặng, không chờ nghe hết lời đối phương, lập tức cắt ngang:

- Ô, vậy thì hay rồi, hai ta sẽ nói chuyện thêm, bây giờ Mao huynh mang Chu Đại Cương để vào nơi bí mật trong trang, nhớ rõ phải đích thân canh giữ, không được để xảy ra sơ thất!

Dứt lời thân hình đã như làn khói mỏng xuyên qua cửa sổ, biến mất vào sắc đêm trầm trầm.

o O o

Dưới ánh trăng sao mờ nhạt, đêm lạnh cắt da.

Nhà dân ở Kim Lăng thành ngoại đã sớm đóng cửa tắt đèn, mọi người đang vâng du trong mỹ mộng. Nhưng ở phía nam Kim Lăng thành, trên một dạt đất trống xảy ra một trận đấu kịch liệt như dầu sôi lửa bỏng.

Một trong những đương sự là Hồ nhi, người lãnh mạng theo dõi sau vết kẻ khả nghi, vây kích Hồ nhi có hai lão nhân tóc hoa râm, một mập một ốm, với một hoàng y quái khách bịt mặt.

Lão nhân mập sử một đôi phán quan bút, lão nhân ốm sử kiếm, hoàng y quái khách thì hai tay không, ba người công sát vây bốn bên, kẻ tiến người thoái phối hợp chặt chẽ. So về công lực cả ba người đều hàng nhất lưu cao thủ, đặc biệt hoàng y quái khách dường như là đầu lĩnh trong nhóm, thoát chỉ thoát chưởng chiêu nào chiêu nấy đều nhắm chỗ hiểm yếu của Hồ nhi.

Hồ nhi sử một thanh Kim kiếm xà hình quái dị, thêm vào bộ pháp huyền diệu, với chiêu thức thần kỳ, dưới thế hợp công của ba tay cao thủ vẫn tiến thoái như không, có công có thủ.

Nhưng bởi nga người công lực cao, phối hợp khéo léo, Hồ nhi mấy lần định đột phá trùng vây nhưng vẫn chưa thực hiện được, còn phía ba người hợp công tựa như còn úy kỵ điều chi nên chưa dám toàn lực tấn công, thêm nữa thanh Kim xà kiếm trong tay Hồ nhi là một bảo kiếm nên bọn chúng không dám khinh suất đỡ thẳng, thế nên trong nhất thời không làm gì được Hồ nhi.

Hoàng y quái khách như không nhần nại được nữa, chưởng chỉ vẫn công như điện, miệng kêu:

- Tiểu tử, nếu còn chưa thúc thủ chịu trói, đừng trách lão gia vô tình.

Hồ nhi cất giọng thanh tao trả lời:

- Ma đầu, hai chữ “tiểu tử” nếu do sư tổ nhà ngươi nói ra còn miễn cưỡng chấp nhận được, còn đối với người thì còn kém xa lắm.

Hoàng y quái khách nổi giận quát:

- Tiểu cẩu muốn chết!

Quát xong y múa chưởng nhắm đàn diếng Hồ nhi kích tới.

Hồ nhi lách người, Kim xà kiếm tiện tay quật ngược một thế “Hồi Phong Vũ Liễu”, gạt song bút và trường kiếm của hai lão nhân, đồng thời biến chiêu “Kim Xà Thổ Tín” thích thắng huyết đàn điền của hoàng y quái khách, hừ lạnh nói:

- Ma đầu, đừng tự cao tự đại, chỉ sợ Hồ nhi sư tổ không tha mạng ngươi.

Hoàng y quái khách cười lạnh nói:

- Tiểu tử, lúc nãy đại gia định bắt sống mới để ngươi nhảy nhót đến giờ này, nhưng dù

người nguy trang thế nào, đại gia cũng đã nhìn ra người là môn hạ kẻ đối địch thì mạng sống người không còn giá trị nữa, nạp mạng!

Ào! Ào! Hai chưởng kinh phong cương mãnh bức Hổ nhi lách luôn mấy cái mới miễn cưỡng tránh được, trong khi đó suýt chút nữa bị một bút của lão nhân mập.

Hoàng y quái khách cười hi hi, nói:

- Tiểu cầu, thấy thế nào?

Tiếp đó hần quay sang đồng bọn quát khẽ:

- Không cần bắt sống, công sát thêm chút nữa!

Hai lão nhân đồng thanh ứng tiếng, lập tức hàn quang chớp động, bút điểm, kiếm quét, chưởng phong ào ào, thoáng chốc áp lực về phía Hổ nhi tăng lên mấy lần. Hổ nhi bất giác lạnh người, lại cất lên một tiếng kêu cầu viện nữa.

Hoàng y quái khách cười lạnh:

- Tiểu cầu, sợ rồi sao?

Hổ nhi nghiêng răng múa tít Kim xà kiếm, kim khí chạm nhau rồn rảng, tóe lửa rợp trời, áp lực bốn bề tạm thời đang ra rồi cất tiếng cười khích khích nói:

- Thiếu gia gọi sư phụ câu hồn của các người.

Hoàng y quái khách hừ lạnh trầm giọng quát:

- Công gấp, trong vòng mười chiêu phải giải quyết cho xong tên tiểu cầu này!

Vừa nói, chưởng lực của hần cũng gia tăng đến mười hai thành, Hổ nhi lại cảm thấy áp lực tăng gấp đôi, hơn nữa quá nữa áp lực được tạo bởi song chưởng của hoàng y quái khách, thân pháp linh hoạt tuyệt luân của Hổ nhi cũng trở nên chậm chạp, kinh hãi chưa hết, hai lão nhân sau lưng đã thừa cơ tiến chiêu công gấp, đồng thời hoàng y quái khách cũng cười lạnh luôn luôn, chưởng nhanh như chớp ấn tới trước ngực.

Hổ nhi trong lúc thế như ngàn cân treo sợi tóc, nghiêng chặt răng vận hết nội lực toàn thân hữu thủ quét ngược ra sau đánh dạt song bút với trường kiếm, tả thủ đẩy ra tiếp hoàng y quái khách một chưởng.

“Bùng!” một tiếng nổ chấn lá nhĩ, thân hình Hổ nhi hơi lắc lư, còn hoàng y quái khách liên tiếp thối lui hai bước, kinh hãi kêu lên:

- Chiên Đàn thần công, quả nhiên là môn hạ của lão tặc...

Tiếng kêu chưa dứt đã nghe một tiếng hú như long ngâm xé rách màn đêm.

Hổ nhi phấn chấn tinh thần, định xuất chiêu phản công, hoàng y quái khách đã trầm giọng quát:

- Cường địch đã tới, lui!

Chữ “lui” vừa dứt, ba người công một thế rồi lập tức tung người khỏi vòng chiến thối lui.

Nghĩ cũng phải, một tên nhỏ còn chưa làm gì được, huống hồ là tên lớn, chưa chịu thừa cơ rút lui còn đợi chừng nào?

Hổ nhi quát một tiếng hươi kiếm đuổi theo...

Tiếng cười sang sảng đã vang lên sau lưng:

- Thôi bỏ qua đi, kẻ cùng đường không nên truy đuổi!

Hổ nhi dừng chân, quay lại kêu lên:

- Sư huynh...

Tống Thiên Hành đã ngửi thấy mùi trầm hương thoang thoảng, bất giác chau mày nói:

- Sư đệ, người đã dùng đến Chiên Đàn thần công?

Hổ nhi cười khổ:

- Không dụng đến Chiên Đàn thần công sợ Hổ nhi không sống đến giờ này.

Tống Thiên Hành giảo đôi mày kiếm cười nói:

- Kẻ bức được sư đệ dùng đến Chiên Đàn thần công thân thủ không phải tầm thường.

Chiên Đàn thần công còn chưa đủ sáu thành của sư đệ mà đã bức cường địch ôm đầu tháo chạy thật đủ để người tự hào.

Hổ nhi cười bẽn lẽn:

- Hổ nhi nào có được oai phong đó, bọn chúng bị tiếng hú của sư huynh nên khiếp hồn, thất kinh đào tẩu.

Hơi dừng một chút, Hổ nhi ngẩn mặt ngạc nhiên nói:

- Sư huynh tại sao không đuổi theo?

Tống Thiên Hành cười nói:

- Người đã đi rồi còn đuổi làm chi, ta đi thôi...

Hổ nhi cũng lộ vẻ ngạc nhiên:

- Đi? Không đi thám thính sào huyệt của chúng?

Tống Thiên Hành không đáp hỏi lại:

- Không phải sư đệ đã đến rồi sao?

Hổ nhi gật đầu:

- Không sai, Hổ nhi đã tới nơi, nhưng chưa xem được gì đã bị đối phương phát giác, vậy nên sư huynh cùng Hổ nhi đi thám thính lại một lần nữa.

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Sư đệ khờ quá, không lẽ bọn ma đầu này ở trong sào huyệt chờ ta đến bắt hay sao?

Hổ nhi nghe nói ngẩn người, Tống Thiên Hành mỉm cười tiếp:

- Đi thôi sư đệ, ta bắt được Chu Đại Cương sợ gì không hỏi ra nội tình.

Dứt lời đã nắm tay Hổ nhi thì triển khinh công theo lối cũ trở về.

Về tới Tịnh lâu trong Thiết Ký tiền trang, thấy Mao Tử Kỳ đang đứng trấn giữ trước cửa tịnh thất. Tống Thiên Hành lập tức hỏi:

- Nãy giờ không xảy ra việc gì chứ?

Mao Tử Kỳ cung thân đáp:

- Nhờ hồng phúc tổng quản, nơi này vẫn bình an.

Tống Thiên Hành hơi trầm ngâm nói:

- Mao huynh cho chuẩn bị văn phòng tứ bảo, ta có mấy phong thư quan trọng cần gửi gấp, đồng thời mang Chu Đại Cương tới đây.

Mao Tử Kỳ lãnh mạng, Tống Thiên Hành cùng Hổ nhi vào tịnh thất.

Tiểu đồng vừa dâng trà thì văn phòng tứ bảo và Chu Đại Cương cũng được đưa lên tới

nơi.

Mao Tử Kỳ thỉnh thị:

- Thuộc hạ có cần ở lại cung hầu?

Tống Thiên Hành mỉm cười:

- Mời Mao huynh an tọa, ta còn có điều thỉnh giáo.

Mao Tử Kỳ đa tạ ngồi xuống hỏi:

- Tổng quản có điều chi chỉ thị?

Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Tống Thiên Hành có mấy lời không được lễ độ, mong Mao huynh lượng thứ, đồng thời cứ sự thực trả lời.

Mao Tử Kỳ cũng nghiêm mặt nói:

- Tống tổng quản nặng lời rồi, thuộc hạ biết không dấu giếm, nói chẳng man trá!

Tống Thiên Hành cười nhạt, nhìn sâu vào mắt Mao Tử Kỳ:

- Mao huynh do Hứa tổng quản tiến cử chắc biết Hứa tổng quản nguyên không phải họ Hứa?

Mao Tử Kỳ biết đối phương đối với mình không khỏi có nghi tâm nên nhân cơ hội này chứng thực lòng thành, không chút do dự nói:

- Không sai, Hứa tổng quản nguyên là người danh chấn võ lâm, Thần Cơ Tú Sĩ Từ Quân Lượng đại hiệp.

Mục quang Tống Thiên Hành vẫn nhìn không chớp:

- Như vậy sư thừa của Từ đại hiệp Mao huynh chắc cũng biết?

Mao Tử Kỳ đáp:

- Chuyện này nếu không phải trước mặt Tống tổng quản thuộc hạ thật không dám thổ lộ bởi vì người biết rõ sư thừa của Từ đại hiệp trong võ lâm hiện giờ không có mấy ai...

Tống Thiên Hành hỏi nhanh:

- Nói vậy có nghĩa là sao?

Mao Tử Kỳ nghiêm sắc mặt:

- Bởi quan hệ của tổng quản với Từ đại hiệp thuộc hạ có nghe Từ đại hiệp nói qua, nếu không lúc tổng quản đến đây thì đã...

Mao Tử Kỳ hơi ấp úng, Tống Thiên Hành mỉm cười đỡ lời:

- Thì đã không dùng lễ trọng tiếp đãi như vậy, phải không?

Mao Tử Kỳ cười thẹn:

- Tổng quản thánh minh, sự thực quả là như vậy.

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Mao huynh còn chưa nói sư phó của Từ đại hiệp là ai.

Mao Tử Kỳ hạ thấp giọng nói:

- Theo chỗ thuộc hạ biết, Từ đại hiệp là cao đồ của Trường Xuân chân nhân, một trong Vũ Nội Song Tiên.

Tống Thiên Hành gật nhẹ hỏi tiếp:

- Mao huynh biết sư thừa của Tống Thiên Hành không?

Mao Tử Kỳ áp ứng:

- Việc này... việc này Từ đại hiệp chưa từng nói qua.

Tống Thiên Hành:

- Sư thừa của Mao huynh...

Mao Tử Kỳ đỡ lời:

- Thuộc hạ xuất thân Thiếu Lâm, gia sư họ Cổ, tự Kiếm Anh.

- Ô, Mao huynh là cao đồ của Cổ Kiếm Anh đại hiệp! Gia sư là tục gia đệ tử danh vọng cao nhất của Thiếu Lâm Tự, như vậy Tống Thiên Hành hoàn toàn an tâm rồi.

Hơi dừng lại một chút Tống Thiên Hành đổi đề tài:

- Đối với cái tin Từ đại hiệp bị phục kích thân vong Mao huynh có cao kiến gì không?

Mao Tử Kỳ hơi trầm ngâm:

- Theo ngu ý của thuộc hạ, với võ công của Từ đại hiệp, với thêm danh hiệu “Thần Cơ Tú Sĩ” của người, quyết không thể bị người ám toán dễ dàng như vậy, việc này chắc còn có âm mưu gì khác.

Ý quả hợp với điều nghi vấn của Tống Thiên Hành, đây gọi là anh hùng sở kiến tương đồng!

Tống Thiên Hành gật nhẹ nói:

- Chỉ mong sao điều suy đoán của Mao huynh chính xác... Về việc Từ đại hiệp lấy tên giả đầu thân vào Kim Thang Bảo, Mao huynh có biết rõ nội tình?

Mao Tử Kỳ lắc đầu:

- Về việc này thuộc hạ đã từng hỏi riêng Từ đại hiệp, nhưng chỉ nghe nói chừng thời cơ đến tất rõ sự thực... nhưng người cũng có nói hé ra rằng việc ấy dường như có liên quan đến việc tổng quản đang chờ đợi...

Tống Thiên Hành như bị kích động, thân hình hơi chấn động, mắt lóe dị quang, trầm trọng nói:

- Từ đại hiệp nói thế nào?

Mao Tử Kỳ trầm ngâm một lúc lâu mới chậm rãi nói:

- Lúc ấy Từ đại hiệp cảm khái muôn phần nói: “Từ Quân Lượng làm như vậy không phải có điều chi hổ thẹn không dám nhìn mặt thiên hạ, chẳng qua vì nỗi khuất nhục chất chứa trong lòng của chí hữu Tống Thiên Hành mười năm qua, ta không thể không tạm thời ẩn cư nơi bản bảo”.

Tống Thiên Hành thở dài cúi đầu im lặng.

Mao Tử Kỳ bỗng “à” lên một tiếng nói:

- Ngày hôm nay biến cố xảy ra liên tục làm thuộc hạ lú lẫn, có một việc quan trọng chưa báo cáo cho tổng quản hay.

Tống Thiên Hành ngẩn đầu lên, đôi mắt vụt sáng, hỏi:

- Có việc gì?

- Khi Từ đại hiệp phái thuộc hạ chủ trì bản trang, đã dặn thuộc hạ đặc biệt lưu ý Ty trang

Lâm Tu Diễn, có tin tức gì thì đến Di Hồng Viện cạnh Phu Tử Miếu tìm một vị cô nương tên gọi Hồng Hồng... nhưng thuộc hạ ngu muội, nửa năm nay vẫn chưa phát hiện thấy Lâm Tu Diễn có biểu hiệu gì khả nghi.

Hôm nay tổng quản vừa đến hấn đã lộ nguyên hình, thuộc hạ cảm thấy phụ lòng kỳ thác của Từ đại hiệp.

Tổng Thiên Hành cười nhạt nói:

- Việc này không thể trách Mao huynh, bỏ thứ nhất Mao huynh chưa hiểu biết nội tình, thứ hai địch nhân tiềm ẩn quá cao minh.

Hơi dừng lời lại tiếp:

- Mao huynh đã gặp qua vị Hồng Hồng cô nương ấy chưa?

Mao Tử Kỳ lắc đầu:

- Chưa gặp qua, nửa năm nay mỗi tháng thuộc hạ ít ra cũng đi Di Hồng viện hai lần, nhưng lần nào cũng nghe trả lời đi ra ngoài chưa về.

Tổng Thiên Hành cúi đầu suy nghĩ, lát sau mới nói:

- Việc này như vậy là không bình thường, Mao huynh thử nghĩ lại xem Từ đại hiệp còn dẫn dò điều chi khác không, chẳng hạn như trong bảo còn có người tin cẩn nào khác...

Mao Tử Kỳ lắc đầu:

- Không có!

Tổng Thiên Hành trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Mao huynh với Hồ nhi đảm nhận việc giới bị, ta cần hỏi thêm Chu Đại Cương vài điều.

Mao Tử Kỳ cùng Hồ nhi lui ra, Tổng Thiên Hành cúi người xuống lật soát trong người Chu Đại Cương một vòng, sau đó dương chỉ điểm mấy cái giải huyệt đạo cho Chu Đại Cương.

Chu Đại Cương bị chế huyệt đạo đã lâu, không những toàn thân tê cứng mà đến đầu óc cũng trở nên mê muội. Chờ một lúc cho đối phương tỉnh táo, Tổng Thiên Hành cất giọng sang sảng nói:

- Các hạ, mời ngồi!

Chu Đại Cương tỉnh thần trí lại, bình tĩnh ngồi đối diện Tổng Thiên Hành lạnh lùng nói:

- Xin thỉnh giáo các hạ, hiện giờ Chu Đại Cương là tọa khách hay là tù nhân?

Tổng Thiên Hành “ừm” một tiếng nhiều ý nghĩa nói:

- Về việc này, xem các hạ có muốn hợp tác với bản tọa hay không rồi mới quyết định.

Đôi mày rậm của Chu Đại Cương xé ngược hừ lạnh nói:

- Tổng Thiên Hành, người tính khá lắm, xin hỏi trước mắt con đường người dành cho Chu mỗ là đường gì?

Tổng Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Trước mặt các hạ hiện có hai con đường, hợp tác thì sống, không hợp tác thì chết!

Chu Đại Cương cười chua chát:

- Họ Tổng kia, người sai rồi, trước mặt Chu mỗ hợp tác hay không hợp tác đều chỉ có con đường chết, trừ phi...

Tống Thiên Hành ngắt lời:

- Trừ phi thế nào?

Chu Đại Cương thở dài:

- Trừ phi ta lấy được đầu người.

Tống Thiên Hành cười ha hả nói:

- Việc này thì quá khó rồi, cho dù các hạ huyết đạo đã được giải khai, công lực hoàn toàn khôi phục, nhưng các hạ cũng nên biết người biết mình.

Chu Đại Cương cười khổ:

- Thì Chu mỗ biết người biết mình nên mới nói hiện tại Chu mỗ chỉ còn một con đường chết.

Tống Thiên Hành hơi chau mày nói:

- Lúc này bản tọa có kiểm tra qua thể nội các hạ chẳng thấy có chút khác lạ, như vậy các hạ nói “chỉ có con đường chết” là nghĩa làm sao?

Chu Đại Cương cười lạnh nói:

- Người đừng tưởng rằng người ta sử dụng thủ pháp thông tục cầm chế hay chất độc mãn tính chế phục Chu mỗ sao?

Tống Thiên Hành thoáng ngạc nhiên:

- Có lẽ bản tọa kiến văn quá thô lậu, xin thỉnh giáo!

Chu Đại Cương nói:

- Chu mỗ không còn lòng dạ đâu mà phí lời với người, cứ xuống tay cho ta được chết một cách mau chóng...

Mày kiếm dựng ngược, Tống Thiên Hành trầm giọng nói:

- Các hạ mở miệng nói chết, ngậm miệng đòi chết, tất có lý do không thể không chết, đồng thời cũng thấy thủ đoạn khống chế của quý thượng cấp quá tàn khốc, theo chỗ bản tọa nhận thấy, các hạ vị tất cam tâm chịu chết, vậy thì cứ gì không cầu lấy cái chết yên ổn, thả lộ một ít bí mật của quý thượng cấp?

Chu Đại Cương vẫn lạnh lùng:

- Người nói thật động lòng người, bây giờ Chu mỗ hỏi người một câu, nếu cha mẹ vợ con thân thuộc của Tống Thiên Hành người vì người tiết lộ bí mật mà bị bỏ đói đến chết thì người chết có được yên ổn không?

Tống Thiên Hành lạnh người:

- Thủ đoạn quả thật tàn độc!

Chu Đại Cương cười lạnh:

- Họ Tống kia, nói thật cho người biết, cho dù không có thủ đoạn tàn độc như thế khống chế thì người cũng không được bí mật gì từ miệng Chu mỗ, bởi vì cho đến giờ phút này Chu mỗ chưa từng gặp được thượng cấp, cũng không biết thượng cấp là nhân vật như thế nào.

Tống Thiên Hành thở dài nói:

- Bản tọa tin lời nói của người đều là sự thật, bản tọa cứ ngỡ là thu hoạch được nhiều điều ngoại dự liệu, xem ra phen này bản tọa mừng quá sớm rồi...

Chu Đại Cương cười lạnh nói:

- Việc ngoài dự liệu của người hầy còn nhiều.

Tống Thiên Hành trầm ngâm nghĩ ngợi, Mao Tử Kỳ gõ cửa bước vào cung thân nói:

- Báo cáo tổng quản, bảo chủ vừa đưa thư chỉ thị, trong bảo lại vừa phát sinh biến cố không tiền khoáng hậu, nếu tổng quản có đi ngang đây truyền cáo tổng quản hỏa tốc hồi bảo.

Thần thái Tống Thiên Hành đại biến, Chu Đại Cương cười lạnh:

- Thế nào? Đây chỉ mới là mở màn, càng về sau càng có nhiều điều để người tiêu khiển...

Tống Thiên Hành thở dài nói:

- Không sai, địch ở chỗ tối, ta ở chỗ sáng, đạo tiêu ma trượng, xem ra ta phải chuẩn bị kỹ càng mới đủ sức đối phó...

Trầm ngâm một lúc lâu, mục quang của Tống Thiên Hành chợt lóe lên những tia dị dật, nhìn Mao Tử Kỳ nói:

- Mao huynh, xin cho người lập tức chuẩn bị ngựa cho bốn tọa, kể từ giờ này trở đi, cảnh giới không còn cần thiết nữa, cả cấm lệnh nội bất xuất, ngoại bất nhập cũng triệt tiêu!

Sắc mặt Mao Tử Kỳ lộ nét khó hiểu, chau mày nói:

- Báo cáo tổng quản sau khi giải quyết cảnh giới, vạn nhất...

Tống Thiên Hành cười nói:

- Mao huynh cứ yên tâm, chẳng có “vạn nhất” gì phải lo lắng cả, địch ở chỗ tối ta ở chỗ sáng, nhất cử nhất động của địch rõ như lòng bàn tay, hơn nửa giờ này ngoài một mình Chu Đại Cương ra, không còn có kẻ nào đáng để cho ta truy vấn nữa.

Mao Tử Kỳ nói:

- Thuộc hạ lo lắng là Chu Đại Cương...

Tống Thiên Hành ngắt lời:

- Chu Đại Cương ta mang đi lập tức.

Mao Tử Kỳ không biết nói gì hơn liền cáo lui.

Tống Thiên Hành gọi Hổ nhi vào, hai sư huynh đệ đóng cửa mật đàm một lúc lâu, chùng cửa mở ra, Chu Đại Cương đã mất tung, Hổ nhi đã biến thành một tên tiểu hóa tử, quần áo rách bươm, hẩn tinh nghịch nhăn mặt nhìn Tống Thiên Hành một cái rồi nhanh như chồn đêm lướt mình xuống Tịnh lâu.

Tiếp đó, Tống Thiên Hành một người một ngựa ra khỏi Thiết Ký tiền trang, trên lưng ngựa buộc ngang một chiếc bao gai đặc biệt dài.

Mao Tử Kỳ cung kính đưa ra tới cổng, hai người đứng ngoài cổng hạ thấp giọng trao đổi với nhau một hồi, sau đó Tống Thiên Hành lớn tiếng nói:

- Mao huynh, cáo từ! Lập tức hồi báo bảo chủ, cứ nói chưa gặp được Tống Thiên Hành.

Dứt lời phóng mình lên ngựa, còn quay đầu dặn thêm:

- Mọi việc xảy ra ở đây, nghiêm lệnh sở thuộc không được phép tiết lộ ra ngoài!

Dư âm chưa hết đã thúc ngựa phóng như bay.

o O o

“Tử Kim Am” nằm ở cánh rừng phía đông Động Đình Sơn thuộc Thái Hồ, đương nhiên được kiến lập từ đời Đường. Thập Bát La Hán trong am nghe đâu là kiệt tác của Dương Huệ, một điêu khắc gia tên tuổi đời Đường. Lại cũng có lời đồn do Lôi Triều, một đại nghệ gia đời Đường. Nói tóm lại không biết là kiệt tác của Dương Huệ hay Lôi Triều, chỉ biết rằng Thập Bát La Hán của “Tử Kim Am” là tác phẩm nghệ thuật quán tuyệt kim cổ, không những mỗi bức tượng có thể biểu đạt tâm thái, tính cách của nhân vật, mà đến từng nét mày, nhãn thần, thế tay thái đứng đều đến nỗi thoát nhìn người ta không thể tin được đó là tác phẩm điêu khắc.

Nhưng “Tử Kim Am” tuy có bộ Thập Bát La Hán giá trị liên thành, hương hỏa không lúc nào ngớt, có điều người trong “Tử Kim Am” ít đến đáng thương, ngoài một lão sư thái am chủ, Liễu Trần sư thái ra, chỉ còn hai vị tiểu ni cô với một lão phụ vừa xấu vừa già.

Có lẽ bởi vì đây là một ni am nên mặc dù tựa như cách vách với Kim Thang Bảo mà rất hiếm khách vãng lai, thỉnh thoảng chỉ có nữ quyến trong bảo sang cúng dường lễ Phật. Còn bốn người trong am ngoài lão phụ xấu xí thỉnh thoảng ra ngoài mua chút ít vật dụng hàng ngày, kỳ dư không ai ra khỏi am một bước.

o O o